

متن پرسش

با تقدیم سلام و احترام: ۱. اینکه در شرح حال عارفی در تذکره الاولیا آمده که در پوستینش جانور بوده و به این افتخار می کرده آیا این جزو همان رفتارهای قابل تاویل عرفاست یا عطار مقصودی از ذکر این حکایت داشته؟ ۲. پیش نیازهای انسان در عرف عرفان را می شود معرفی بفرمایید؟ ۳. بهتر نیست قبل از شروع اسفار یک دوره شواهد خوانده شود؟ اینطور راحت تر در اسفار جلو نمی رویم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی. سلام علیکم: ۱- مطمئن باشید که در این موارد باید متوجه بود که «کار نیکان را قیاس از خود مگیر». تنها کسانی معنا و مفهوم آن نوع حرکات را می فهمند که در آن وادی وارد شوند و در واقع جناب عطار قصد دارد گزارش آن احوالات را بدهد و این به معنای آن نیست که ما چنین وظایفی داریم یا برای ما این حرکات قابل فهم باشد. وظیفه‌ی ما رعایت دستورات شرعی در این موارد است. ۲- پیش نیاز های عرفانی همان مبانی معرفتی است که مثلا در جلد هشتم و نهم اسفار می توان به آن پرداخت. ۳- بستگی به استاد دارد که شواهد را می تواند مقدمه‌ی اسفار قرار دهد یا از طریق خود اسفار کمک لازم را به مخاطب می کند. موفق باشید